

” Man svälter ihjäl om man inte får dropp sista dagarna i livet”

Så här är det:

När en obotlig sjukdom successivt försämras så att krafterna/orken blir allt sämre, brukar en naturlig del vara att aptiten också avtar. I denna situation är det viktigt att bedöma om det finns någon behandlingsbar orsak till försämringen. Om så är fallet brukar även aptiten återkomma när orsaken är behandlad. Om ingen sådan behandlingsbar orsak bedöms ligga bakom så är det viktigt att veta att det är normalt att aptiten avtar och helt försvinner den sista tiden i livet innan man dör. Det har gjorts försök med fullvärdig tillförsel av näring i dropp i dessa situationer utan att den sjuka kroppen kan tillgodogöra sig näringen. Kroppen har alltså inte längre förmågan att bygga krafter eller muskler trots att byggstenarna tillförs. Det kan snarare bli en belastning med andnöd och illamående som följd.

När aptiten försvinner känner den sjuke ingen hunger, dvs lider inte. Man slutar successivt att äta för att man håller på att dö av en eller flera obotliga sjukdomar. Det är inte så att man dör för att man inte äter.

Lidandet brukar då vara störst hos närstående. Det är lätt hänt att man av omtanke och omsorg tjarar på den som är sjuk. Utmaningen är i stället för närstående att vara följsamma och låta den som är sjuk äta och dricka det lilla man känner för.